

Kasım da

— maideözügüç · 06 Kasım 2016

(Şiirin hikayesi)

elimi atsam içimdeki boşluğa
dağılır mahcup yanım

üzerine basıp geçtiğimiz çimler
asfaltta jet gibi giden arabalar
yazıp duran şairin gölgesine afiyet

pek bir güzel televizyonda dizi keyfi
koltuklar rahat mesela
insanlar ekstra larc
aldatmanın racon kesmenin bini bii para
kimin eli kimin cebin deyse
muma üfledi rüzgar
alacaklıydı bulut mesela
o yüzden
göç etti başka gökyüzüne sessiz

öyle işte!
safran güzün gölgesi değince ufka
kadın giysileri dikiyor hünerli eller
bende terziyim ya
bilirim
her gün yeniden yinelenen provadır hayat

bütün seslere kırgınım şimdi
hatta biraz da kızgın
hep mi kendini anlatır insan
vazoda solan çiçekleri
öldürdüğümüz böcekleri
ustayı katleden çırağı
okula geç kalan çocuğu
evden kaçan kadını
anlatsam biraz da mesela

kaldı ki
kaç martı daha simit arayacak sahilde
uğulduyacak sonra fırtına
yine de göğün serin yerinde dinlenecek kuşlar

...

1

gecenin nefesini keser karanlık
edepsiz haykırışlar denizin kollarında

bir şair daha dirilir
atlar yürür vahada
şiiirin teni gökyüzü
gözleri yıldız bakar uzaklara

mesafeler seslere karışır/
kendimi atlatamadığım kasım'da

cebimde

aynı soluk resim
buz gibi gözler
hani o kazakla/ yakası mavi...
neyi anlatıyordum sahi

pusların arasında
sallandığımız salıncak
kendi ipleriyle oynuyor kuklalar
zincirini kırmış firari bir mahkum
kaçış yok oysa
anlayamıyor daha

bütün tanımlamalardan zayıf aldığım derste aklım
vidaları yağlanmamış aletler gibi gıcırıyor zihnim
çağrılmadan içeri dalıveren paslı bir hayalse cabası

bıraksam bu gereksiz konuşmaları
belki ay ışığı atlayacak camdan
ve damdan düşecek tıkırdayıp duran kedi
bu karalamaların bir anlamı olmalı
insanlar da ağaçlar gibi bilinse her çizgisinden mesela
şiiir ölse çocuklar ve
yaşasalar satır satır
toprak kokmasalar bir daha

2

kimileri vardır hani
demli çayla bastırır efkar saatini
köstekli saatinden tanıdığımız teoman abi mesela
küsüp küsüp barışmaları bir de cavidan'la
renkler yer değiştirdi kendi ekseninde
ne güzel aşktı onların ki sahi
leman ablanın dilinden mahalleye yayılıveren dedikodu cümbüşü
ayaklı gazete desem değil
latife benimkisi
kallavi ağırdır manipüle edilirken rakının dibi

3

bakamıyorum adın geçerken
gözlerimle cilveleşiyor o an deniz
üzerinde ölü kuşlar
tellere tünemiş martılar
bir yanlışlık var bu işte belli ki
belki de
sıradan bir günün kursağına kazınmış öğle yemeğim
şimdi diyorum gidip alsam homurdanır mendebur

iri gövdeli tonozları gölgeleyen bir sela
dönülmeyen yolda yine biri
düşüp duran yapraklardan belli

dalıp gitsem
uzaklardan gelir münir nurettin'in sesi

ki;
radyonun pili yok
hem
dalış yasağı koydular balıklar öleli
sandalımda yalnızız gece kuşlarıyla
bir de;
ören yerinde çakır keyif hüzün

4

beklentilere duyulan aptalca yenilgi
hayalet misali gezip durur godot
her beklenti kendine çıkar demez çıkıp biri
bekle... bekle...

-sıradan bakışmaların konçertosu dur aşk
kimse ölmez ve kimse gelmez beklerken-
ayağına gideceksin belli ki

ceketimin önü açık mesela
rüzgar sokuluyor az daha

desem ki;

mesafemiz bir anlık

sevişmesi kasım'da rüzgarla ten'in...

maide